

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON

Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn, N. Y. 11213
493-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן

ליובאוויטש

770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ. י.

FREE TRANSLATION

By the Grace of G-d
Fifth¹ Day of the Week of *Tazria*,
Rosh Chodesh Nissan,² 5749.³
Brooklyn, N.Y.

To The Sons and Daughters of
Our People Israel, Everywhere —
G-d Bless You All!

Greeting and Blessing:

Rosh Chodesh Nissan — as it occurs on its pertaining day of the week — always coincides with the first day of Pesach on the same day of the week. This year it occurs on Thursday, the day of the week when the Exodus⁴ from Egypt took place.

Pesach is the *first*⁵ one of all our festivals, especially of the *Sholosh Regolim*, the Three Pilgrimage Festivals: Pesach, Shavuot, and Succos.⁶ It is the first in time, and also predominantly, first and foremost in preeminence. This is underscored also by the fact that Shabbos and the Festivals are "a memorial to the deliverance from Egypt."⁷ Indeed, Pesach is the *foundation*⁸ of them all.

The Three Festivals are bound together by a shared content and by features and laws which apply equally to all three. At the same time, however, each of them possesses specific features, laws and customs which give each of them a distinct character and designation: Pesach — the *Festival of Our Liberation*;⁹ Shavuot — the *Festival of the Gift of Our Torah*; and Succos — the *Festival of Our Rejoicing* — over and above the joy shared by all three festivals (*mo'adim l'simcho*).¹⁰

The essence of Shabbos and Yom-Tov is that — in addition to the holiness of Shabbos and the joy of Yom-Tov

permeating these days — their holiness and joy should be extended into the ordinary weekdays, to permeate¹¹ the day-to-day life of every Jew, man, woman, and child, throughout the year.

The current year (5749) has a special distinction: It is a Leap Year¹² — a year that has an extra¹³ (intercalated) month, whereby the Pesach festival attains *perfect* stature as *Chag Ho'oviv*, the Spring Festival.

All the above-mentioned (and many more unmentioned here) features contain numerous general and specific instructive lessons — from sublime ideas to practical actions¹⁴ — for the festival days themselves as well as for all days ahead throughout the year. On some aspects we will dwell briefly in our following remarks.

* * *

The subject matter of the Leap Year is generally familiar to many. We have had many occasions¹⁵ to discuss it, inasmuch as the Leap Year is not a rare phenomenon. It occurs seven times in the course of every 19-years' cycle¹⁶ which ensures that Pesach should occur every year in the Spring season,¹⁷ as specified by the Torah. The intercalation (*ibbur*) is necessary, since "our people Israel count the annual months by the moon,"¹⁸ and inasmuch as the lunar year is by a number of days¹⁹ shorter than the solar year, the added month in every second or third year²⁰ "balances"²¹ the account.

Not so well known, however, is the "instruction" of the Leap Year, namely, the linkage of "sun" and "moon"²² which are two dissimilar creations: the sun is day, the moon is night;²³ the sun radiates its own light, the moon reflects the sun's light;²⁴ sun and moon have their own specific functions,²⁵ and they act in their own time.

In the realm of the spiritual and the symbolic, the sun is characterized as *mashpia* (benefactor) "giver", while the moon is the *mekabel* (beneficiary),²⁶ "taker."

So it is also in human life: there are "givers" and "takers." The giver and the taker are two distinct worlds, and, aside

from the fact that one gives and the other takes, they seemingly have no other connection with one another. Thus, by way of example, it is possible for a Jew, while giving Tzedoko to a poor man, to think that essentially he has nothing in common with that poor man; hence, at a time when he is busy with himself, especially in matters of Torah, or Mitzvos, or prayer, when he is striving to shine forth like the sun with the light of Torah and Mitzvos (*Ner Mitzva v'Torah Or*)²⁷ — he may think that this is no time to be distracted by a poor man, be he poor in the literal sense, or poor in Yiddishkeit,²⁸ etc. —

Comes the Leap Year and teaches, reprimands, and demands that this is not so: “sun” and “moon” are not two *separate* worlds, but rather — by virtue of their having been created by one and the same Creator of the world and both being part of the one and the same Universe — the two have indeed a close connection and linkage with one another; moreover, the connection is a constant one, a deep, underlying connection, as evidenced also in nature: the sun never ceases to radiate²⁹ its light, and even when it is night in one place, it is at the same time day in another place.

Furthermore, it is only through the linkage of “sun” and “moon,” of *mashpia* and *mekabel*, that the Divine design is fulfilled.

Especially when it concerns two Jews, both of whom being members of the same “one people on earth,”³⁰ separated only in their bodies, while by virtue of their Neshomo, “truly a part of G-dliness, above,”³¹ they are indeed all one.³²

The Leap Year also emphasizes that a benefactor and beneficiary (whether the benefit is material, such as helping a fellow-Jew in Parnosso, and the like, and certainly when the benefit is in terms of spiritual values) are a very closely related pair, whom Divine Providence has brought together — just these two — in a certain place, at a certain moment, in order that the giver should give to precisely that taker, and *ipso facto* “take” from specifically that taker; and, by the same token, the taker should take from that giver, while “giving” to him, and directly to him; — indeed, giving to the giver more than the giver gives to him, as Torah declares:³³ “More than

the benefactor benefits the beneficiary, the beneficiary benefits the benefactor.

* * *

May G-d grant that everyone, in his/her preparations for Pesach, should take a moment to reflect on the above-mentioned point, especially in connection with the pronouncement everyone will make at the *beginning* of the Pesach-Seder: "Let anyone who is hungry, come and eat; everyone who is needy, come and share the Pesach Seder..." —

And we should all merit to celebrate our true Liberation in its fullest sense — the true and complete Geulo through Moshiach Tzidkeinu,³⁴

And the fulfilment of the prophecy,³⁵ "And of Tziyon it shall be said, 'Each and every Jew is born in her,'³⁶ and the Supreme One shall establish her" (Tziyon).

With esteem and blessing for
a Kosher and joyous Pesach³⁷

/Signed: Menachem Schneerson/

(1) ראה מכתב יום ה' פ' תזריע ר"ח ניסן ה'תשמי' הערה ד"ה זה (הגש"פ עם לקוטי טעמים, מנהגים וביאורים — קה"ת תשמי' — ע' תתפג). (2) שאותו היום נטל עשר עטרות — שבת פז, סע"ב. פרש"י ר"פ שמיני. וראה מכתב עש"ק ר"ח ניסן ה'תשמי' הערה ד"ה זה (הגש"פ הנ"ל ע' תשסא). דאז לכו"ע, אפילו לדעת רשב"ג (פסחים ו, סע"א) „שואלין ודורשין בהלכות הפסח קודם הפסח“. וראה שקלים רפ"ג ובירושלמי שם. וראה ד"ה החודש תרכ"ו ס"ד (סה"מ תרכ"ו ס"ע מב ואילך). חודש ניסן: ראה מכתב הנ"ל הערה ד"ה זה (הגש"פ הנ"ל שם). ניסן: נסי נסים — ע"פ ברכות נו, רע"א ובפרש"י. וראה חדא"ג מהרש"א שם. וראה מדרש לקח טוב עה"פ (בא יב, ב) החודש הזה לכם: ניסן שבו נעשו נסים לישראל. וראה מכתב י"א ניסן ה'תשמי' הערה ד"ה זה (הגש"פ הנ"ל ע' תשדמ). (3) להעיר מהרמז בסימנה של שנת תשמ"ט — „ואשר יהי לך את אחיך תשטט ידיך“ (ראה טו, ג), שהקב"ה משמט כל החובות דבניי „אחיך“, שנקראו אחים למקום, כמ"ש „למען אחי ורעי“ — תהלים קכב, ח. קה"ר פ"ד, ח (בתחילתה). זח"ב קכב, רע"א. ועוד. רש"י שבת לא, א ד"ה דעלך, משמו"ר רפ"כ (ז), וכשבתה סיבת הגלות (ה„חובות“ דבניי „חטאינו“) בטל המסוכב, הגלות, ובאה הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד. (4) שבת פז, ב. שיע' אדה"ו או"ח ה'ל' פסח ר"ס תל. וראה גם שם סתצ"ד ס"א. (5) ר"ה ד, א. (6) שהם המשיך להג הפסח — ראה מכתב יום ה' פ' תזריע ר"ח ניסן ה'תשמי', ובהערה שם ד"ה אנדערע צוויי: מכתב י"א ניסן ה'תשמי' (הגש"פ הנ"ל ריש ע' תתפד. שם ע' תתפט). (7) ואתחנה ה, טו. — וראה מרג"ב ח"ב פל"א (הובא ברמב"ן ואתחנן שם, יב). חינוך מצוה לב. וראה שער הכולל (להרא"ד לאוואט) פ"יז סכ"ט. (8) ראה חינוך מצוה כא (סיפור יציאת מצרים): כי הוא סידור גדול ועמוד חזק בתורתנו ובאמונתנו, וע"כ אנו אומרים לעולם בברכותינו ובתפלתנו וזכר ליציאת מצרים כו'. (9) ראה לקו"ש ח"י ע' 71 ואילך (הגש"פ הנ"ל ס"ע תקו ואילך). וראה גם מכתב ר"ח ניסן ה'תשמי' (הגש"פ הנ"ל ע' תשלד ואילך). (10) כן נקראים בנוסח התפלה והקידוש. (11) ראה מכתב ר"ח ניסן ה'תשד"מ, ובהערות שם (הגש"פ הנ"ל ע' תשנא). (12) הנקראת בשם „שנה תמימה“ — בהר כה, ל. ערכין לא, א (במשנה). רמב"ם ה'ל' שמיטה ויובל פ"ב ה"ה. וראה אוה"ת להצ"צ (יהל אור) לתהלים יט, ח (ס"ד וס"ח — ע' ס"ח). ולהעיר, אשר על מצות קידוש החודש ועיבור שנים נצטוו ברח"ח ניסן לפני יציי"מ (בא יב, א ואילך) — ראה מכתב ר"ח ניסן הנ"ל, ובהערות שם (הגש"פ הנ"ל ס"ע תשמז ואילך). (13) והוא חודש מלא — רמב"ם ה'ל' קידוש החודש פ"ח ה"ה (וראה „פירוש“ שם פ"ד ה"א). טור או"ח ה'ל' ר"ח סתכ"ח. (14) שהמעשה הוא העיקר — אבות פ"א מ"יו. תקרי' תנ"ב (פז, סע"א). ת"ס (צג, ב). ת"ע (קלג, ב. קלד, א). (15) ראה בארוכה מכתבי וא"י תשרי: ה'תשל"ח (לקו"ש ח"י ע' 478 ואילך): ה'תשד"מ (לקו"ש ח"י ע' 633 ואילך): שנה זו. מכתב ר"ח ניסן ה'תשד"מ (הגש"פ הנ"ל ע' תשמז ואילך). (16) רמב"ם שם פ"ז ה"י: כל תשע עשרה שנה שיהיו מהן שבע שנים מעוברות ושתיים עשרה פשוטות. (17) משפטים כג, טו. תשא לד, יח. ראה טז, א. וראה סנהדרין יג, א"ב. ר"ה כא, א. רמב"ם שם פ"ד ה"א. וראה אוה"ת משפטים ע' איקפ ואילך. ד"ה כי תבואו ג' ושבחה וד"ה קדש ישראל לה' תר"ל (סה"מ תר"ל ע' קלג ואילך. שם ע' רח ואילך). — בענין „חודש האביב“ — ראה ל"ת להאריז"ל פ' בא בטעה"צ (ד"ה מצות קידוש חודש). אוה"ת וד"ה כי תבואו ג' ושבחה שם. ספר הליקוטים — דא"ח צ"צ ערך חדשים (פרטי החדשים) — ניסן ס"י. (18) סוכה כט, א. וראה גם ב"ר פ"ו, ג. וראה ד"ה ויאמר לו יוהנתן מחר חודש תקס"ז (סה"מ תקס"ז ע' מח ואילך. ועם הגהות — באוה"ת בראשית ד, סע"ב ואילך). ד"ה זה במאמרי אדהאמ"צ במדבר ח"א ע' קכ ואילך. ובסה"מ תרס"ג ע' ו אילך. ובכ"מ. רמב"ם ריש ה'ל' קידוש החודש. וראה לקו"ש ח"י ש"ח א' ל"פ בא (ע' 63 ואילך). (19) ראה רמב"ם שם פ"א ה"ב: וכמה יתרה שנת החמה על שנת הלבנה קרוב מאחד עשר יום. ובפירוט יותר — שם פ"ו ה"ד: נמצא תוספת שנת החמה על שנת הלבנה עשרה ימים ואחת ועשרים שעות ומאתים וארבעה חלקים. — וי"ש מי שאמר (תקופת רב אדא) . . . תוספת שנת החמה על שנת הלבנה י' ימים וכ"א שעה וקכ"א חלק ומ"ח רגעי' (שם פ"י ה"א). (20) ראה רמב"ם שם פ"ו ה"א: שנים המעוברות שבכל מחזור . . . הם שנה שלישית מן המחזור וששית ושמנית ושנת אחת עשרה ושנת ארבע עשרה ושנת שבע עשרה ושנת י"ט. (21) רמב"ם שם פ"א ה"ב. פ"ד ה"א"ב. (22) להעיר מתורת הה"מ בענין . . . ועינינו מאירות כשמש וכירח — או"ת (הוצאת קה"ת) פד, ד (בהוצאת תשמ"א ואילך — סי' רצו). אוה"ת דרושים לר"ה ע' א"ת ואילך. וראה גם מאמרי אדה"ו על מארז"ל (תפילה) ע' תס ואילך. ועוד. (23) ובלשון חז"ל „גבולות חלק הקב"ה בעולמו יכולים אתם לערב יום ולילה (בתמי'“) — במדבר פ"ח, ז. תנחומא קרח ה. הובא בפרש"י עה"פ קרח טז, ה. (24) ראה זהר ח"א לג, ב (עה"פ — בראשית א, יד — יהי מאורות ברכיע השמים). שם רלו, סע"ב. רמט, ב. ובכ"מ. (25) להעיר גם מזהר שם רלו, סע"ב. ובכ"מ. (26) ראה ד"ה

תקעו תרכ"ח (סה"מ תרכ"ז ע' שצח ואילך). ובכ"מ. (27) משלי ו, כג. (28) ראה לקו"ד ח"ד תשכט, א.
 והוא ע"פ תדא"ר פכ"ו. (29) ראה גם מכתב ר"ח ניסן וי"א ניסן ה'תשד"מ (הגש"פ הנ"ל ע' תשנ. שם ע'
 תשנה). (30) שמואל-ב ז, כג. דברי הימים-א יז, כא. וראה אגה"ק ס"ט (קיד, א). תו"א וישב כז, סע"ד.
 ועוד. (31) תניא רפ"ב. (32) ראה תניא ר"פ לב. רדב"ז לרמב"ם הל' ממרים פ"ב ה"ד. (33) ויק"ר
 פל"ד, ח (בסופה). רות רבא פ"ה, ט (בתחילתה). וראה כש"ט (הוצאת קה"ת) בסופו (סי' תל — סג, ד
 ואילך). (34) שאין אחרי גלות (תוד"ה ה"ג ונאמר — פסחים קטז, ב, ממכילתא עה"פ בשלח טו,
 א). (35) תהלים פז, ה. וראה קונטרס משיחות ש"פ בשלח שנה זו ס"ט ובהערות שם: ש"פ תצוה, ערב
 פורים קטן בסופה ובהערות שם. (36) להעיר מהשייכות ליציאת מצרים (חג הפסח — זמן חירותנו)
 שנמשל ללידה — יחזקאל קאפיטל טו. וראה מכתב עש"ק ר"ח ניסן ה'תשמ"ח, ובהערות שם. (37) ראה
 לקוטי לוי"צ אגרות ע' קצו. וראה מכתב י"א ניסן ה'תשמ"ו בסופו הערה ד"ה ושמש (הגש"פ הנ"ל ע' תתצד).